

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců **a) PhDr. M. J.**, nar. x a **b) Ing. J. J.**, nar. x, oba bytem x, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15/1107, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloby se odmítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni a) se vrací soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**
- IV. Žalobci b) se vrací soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci podali u zdejšího soudu dvě žaloby, ve kterých se domáhali určení nezákonnosti zásahu žalovaného, který po zrušení svého předcházejícího rozhodnutí soudem pouze poznamenal do spisu, že nebude zahajovat přezkumné řízení a nepodnikl žádné kroky k vyřízení žádosti žalobců správním aktem s materiálním dopadem.

Dne 9. 11. 2015 spojil soud obě věci vedené pod sp. zn. 46 A 121/2015 a 46 A 122/2015 usnesením č. j. 46 A 121/2015-36 ke společnému řízení.

Krajský soud však dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout.

Ze správního spisu (a z předchozího soudního řízení ve věci žalobců, vedeného pod sp. zn. 45 A 61/2012) soud zjistil, že dne 23. 11. 2011 byla stavebnímu úřadu doručena společná žádost žalobců o vydání souhlasu o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území spočívající ve výměně oplocení na pozemku parc. č. x v k. ú. Louňovice na hranici s pozemkem parc. č. x v k. ú. Louňovice. Dne 28. 11. 2011 byla stavebnímu úřadu doručena další, obsahově takřka totožná žádost, ovšem s rozdílem, že výměna oplocení na pozemku parc. č. x v k. ú. Louňovice byla tentokrát požadována na hranici s pozemkem parc. č. x v k. ú. Louňovice. Dne 2. 1. 2012 vydal stavební úřad v návaznosti na první z těchto žádostí pod č. j. 648/2012-MURI/OSÚ/00026 a sp. zn. 63145/2011/Ch územní souhlas a téhož dne vydal rovněž v návaznosti na druhou žádost pod č. j. 640/2012-MURI/OSÚ/00026

a sp. zn. 63720/2011/Ch druhý územní souhlas.

Dne 20. 1. 2012 byla žalovanému doručena dvě podání obce Louňovice, obě označena jako odvolání, jimiž se obec Louňovice domáhala zrušení obou výše zmiňovaných územních souhlasů. Dne 23. 1. 2012 byla obsahově totožná podání obce učiněna též u stavebního úřadu, který je vyřídil přípisem ze dne 6. 2. 2012, č. j. 5840/2012-MURI/OSÚ/00026, tak, že obci Louňovice sdělil, že územní souhlas není rozhodnutím ve smyslu § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nelze se proti němu odvolat, a proto ho ani nebude postupovat odvolacímu orgánu. V návaznosti na to se obec Louňovice svým dalším podáním ze dne 28. 2. 2012 obrátila na Ing. Jaroslava Smiška, vedoucího oddělení územního řízení při odboru regionálního rozvoje krajského úřadu, v němž podobně jako ve svých předchozích podáních popsala důvody pro zrušení územních souhlasů vydaných žalobcům a současně žádala o přešetření postupu stavebního úřadu ohledně vydání shora uvedeného sdělení ze dne 6. 2. 2012. Na toto podání reagoval žalovaný přípisem ze dne 15. 3. 2012, č. j. 047840/2012/KUSK, v němž obci sdělil, že povinností stavebního úřadu bylo posoudit podání obce Louňovice dle obsahu jako podnět k přezkumnému řízení opatření vydaného podle § 154 odst. 1 správního řádu, a současně stavebnímu úřadu uložil, aby jakožto orgán příslušný dle § 156 odst. 2 správního řádu toto podání vyřídil.

Dne 9. 5. 2012 byl krajskému úřadu doručen přípis stavebního úřadu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 19035/2012-MURI/OSÚ/00026, v němž stavební úřad žádal žalovaného, aby z důvodu vyloučení všech úředních osob pro podjatost pověřil vyřízením podnětu obce Louňovice k přezkumu územních souhlasů jiný správní orgán. Žalovaný na tuto žádost reagoval usnesením ze dne 29. 5. 2012, č. j. 082971/2012/KUSK, jímž rozhodl převzít věc a rozhodnout namísto stavebního úřadu z důvodu jeho nečinnosti. Následně žalovaný dne 5. 6. 2012 samostatnými usneseními vydanými ve zkráceném přezkumném řízení (§ 98 správního řádu) oba územní souhlasy stavebního úřadu ze dne 2. 1. 2012 zrušil (*konkrétně usnesením č. j. 086479/2012/KUSK, sp. zn. SZ 085732/2012/KUSK REG/Bu, zrušil územní souhlas č. j. 640/2012-MURI/OSÚ/00026, sp. zn. 63720/2011/Ch, a usnesením č. j. 085867/2012/KUSK, sp. zn. SZ 085720/2012/KUSK, zrušil územní souhlas č. j. 648/2012-MURI/OSÚ/00026, sp. zn. 63145/2011/Ch*).

Obě zrušující usnesení žalovaného napadli žalobci odvoláním. Odvolací správní orgán však obě odvolání žalobců zamítl a samostatnými rozhodnutími obě napadená usnesení potvrdil. Tato rozhodnutí žalobci napadli samostatnými žalobami, na jejichž základě rozhodl zdejší soud rozsudkem sp. zn. 45 A 61/2012 tak, že rozhodnutí žalovaného i odvolacího správního orgánu zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.

Dne 4. 3. 2015 sdělil žalovaný přípisem poznamenaným do správního spisu, že ve věci nebude zahajovat přezkumné řízení. Dne 28. 7. 2015 podali žalobci Ministerstvu pro místní rozvoj podnět k opatření proti nečinnosti žalovaného, který ministerstvo sdělením ze dne 4. 9. 2015, shledalo nedůvodným.

Podle § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *"žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu] je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný"*. V rozsudku ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 Aps 7/2012-50, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl: *"[z]ákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti určitému aktu brojít. Žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je takovýmto právním prostředkem pouze tehdy, pokud sporný akt není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. nebo opatřením obecné povahy (§ 101a násl. s. ř. s.). Pokud je*

akt rozhodnutím nebo opatřením obecné povahy, nelze ho současně napadat žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Není proto ani v procesní dispozici žalobce volit, kterou z žalob bude pro sebe považovat za výhodnější, a které řízení tedy bude iniciovat. Určujícím kritériem pro podání žaloby je tedy povaha napadeného úkonu (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 19. 1. 2005, čj. 1 Afs 16/2004-90, č. 1541/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004-42, č. 720/2005 Sb. NSS)". V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, čj. 1 Aps 1/2011-101, se dále výslovně uvádí, že "dospěl-li krajský soud k závěru, že se v daném případě nelze domáhat soudní ochrany žalobou před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s., ale že je namíste žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s., měl zásahovou žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s."

Situace posuzovaná v projednávané věci je v podstatných rysech shodná se situací posuzovanou NSS v rozsudku ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. 4 Aps 7/2013. V obou případech se jednalo o situaci, kdy byla (ať už odvolacím správním orgánem nebo správním soudem) zrušena rozhodnutí, kterými byl v přezkumném řízení podle ustanovení § 156 správního řádu zrušen vydaný územní souhlas. NSS v jím posuzované věci dospěl k závěru, že „I. Zákonnost souhlasů vydávaných podle stavebního zákona z roku 2006 (zde územní souhlas dle § 96 citovaného zákona) lze přezkoumat v přezkumném řízení podle § 156 odst. 2 ve spojení s hlavou IX části druhé správního řádu z roku 2004, které lze zahájit pouze z moci úřední. Jakmile však přezkumné řízení bylo zahájeno, je správní orgán povinen vydat ve věci rozhodnutí, které lze vymáhat i cestou žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s.“

II. Povinnost správního orgánu vydat ve věci rozhodnutí trvá i v případě, že je následně zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo prvním úkonem v řízení, a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Účinek spočívající v zahájení řízení v takovém případě trvá i přes zrušení takového rozhodnutí a řízení musí být formálně ukončeno některým ze způsobů předvídaných zákonem“.

Soud tak shrnuje, že pokud bylo přezkumné řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu jednou zahájeno, musí být také ukončeno rozhodnutím, zda předmětný přezkoumávaný úkon z důvodu bude zrušen. Jelikož takové rozhodnutí vydáno nebylo, měli se žalobci za splnění podmínek stanovených v § 79 odst. 1 a § 80 odst. 1 s. ř. s. správně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu (žalovaného) žalobou podle § 79 s. ř. s.

Vzhledem k formulaci žalob nemůže být pochyb o tom, že žalobci podali žalobu na ochranu před nezákonným zásahem a nikoli na ochranu proti nečinnosti žalovaného, zejména proto, že se výslovně domáhali kvalifikace postupu žalovaného jako nezákonného zásahu. Nelze proto dojít vzhledem ke shora uvedenému k jinému závěru, než že se jedná o žalobu nepřipustnou podle § 85 s. ř. s.

Z uvedených důvodů proto soud žaloby odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 85 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v této věci podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloby byly odmítnuty.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud vrátil každému ze žalobců zaplacené soudní poplatky ve výši 4.000 Kč ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. ledna 2016

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková